

Súd: Okresný súd Bratislava II
Spisová značka: 51C/66/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1214206324
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Krajčová
ECLI: ECLI:SK:OSBA2:2020:1214206324.23

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava II v Bratislave v konaní pred sudkyňou JUDr. Michaelou Krajčovou v sporovej veci žalobcu: O. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. Č.. XXX, Y., zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Almáši Gabriel, spol. s r.o., so sídlom Šumavská 3, Bratislava, IČO: 36 856 592, proti žalovanej: W. Z. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. XX, Z., zastúpenej Advokátska kancelária JANČO A PARTNERI, s. r. o., so sídlom Štúrova 13, Bratislava, IČO: 36 367 524, o vydanie hnutelných vecí a o zaplatenie 13.000,- €, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu v časti o zaplatenie 13.000,- eur **z a m i e t a** .

II. Žalovanej sa **p r i z n á v a** proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, o ktorej výške bude rozhodnuté samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou, podanou na súd dňa 11.03.2014, v spojení s jej doplnením zo dňa 10.10.2014 a 15.05.2015, domáhal proti žalovanej vydania hnutelných vecí špecifikovaných v žalobe pod bodmi č. 1 až 12 a zároveň sa domáhal zaplatenia sumy 13 000,- eur, titulom vydania bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka a náhrady trov konania.

2. Dňa 10.10.2014 žalobca požiadal súd o pripustenie zmeny návrhu rozšírením, pričom žiadal, aby súd zaviazal žalovanú, okrem vydania hnutelných vecí špecifikovaných v žalobe pod položkou č. 1. až 11., na zaplatenie sumy 13 000,- eur (namiesto pôvodných 11 000,- eur), nakoľko táto suma zodpovedá kúpnej cene motorového vozidla. Súd uznesením na pojednávaní pripustil požadovanú zmenu petitu.

3. Na pojednávaní nariadenom dňa 10.04.2015 žalobca rozšíril okruh hnutelných vecí, ktorých vydania sa domáha o položku č. 12 - práčku zn. Indesit plnenú spredu v nadobúdacej hodnote 179,99 eur. Na pojednávaní konanom dňa 15.05.2015 súd uznesením pripustil zmenu petitu, tak že rozšíril okruh hnutelných vecí o vydanie hnutelnej veci pod položkou č. 12 - spredu plnená práčka zn. Indesit v cene 179,99 eur.

4. Podanie žaloby na súd žalobca odôvodnil tým, že účastníci konania žili približne tri roky v jednej domácnosti, plánovali spoločnú budúcnosť a založenie rodiny. V marci 2011 sa nastahoval k žalovanej do jej bytu v Bratislave. Nakoľko predmetný byt nebol zariadený na spoložitie dvoch osôb, začali začiatkom roka 2012 postupne byť zariadené, čo žalobca financoval výlučne zo svojich finančných zdrojov. Do bytu žalovanej postupne zakúpil nasledujúce zariadenie:

1. posteľný matrac zakúpený dňa 06.01.2012 v hodnote 238,- eur;
2. posteľná bielizeň zakúpená dňa 06.01.2012 v hodnote 309,- eur;
3. žehlička zn. Rowenta zakúpená dňa 25.03.2012 v hodnote 39,99 eur;

4. posteľový matrac zn. Sultan zakúpený dňa 22.11.2012 v hodnote 159,- eur;
5. sušič vlasov zn. Sencor zakúpený dňa 14.05.2013 v hodnote 19,99 eur;
6. odšťavovač R 427 zakúpený dňa 22.12.2012 v hodnote 64,99 eur;
7. mixér, stolná lampa a kanvica zn. Teffal zakúpené dňa 02.11.2012 v hodnote 74,85 eur;
8. biela kuchynská technika zakúpená dňa 30.04.2012 v hodnote 459,- eur;
9. fritéza zn. Severin zakúpená dňa 14.07.2012 v hodnote 26,90 eur;
10. kávovar zn. Krups zakúpený dňa 19.11.2012 v hodnote 59,99 eur;
11. LCD televízor zn. Thomson zakúpený dňa 11.04.2012 v hodnote 334,- eur a
12. spredu plnená pračka zn. Indesit v hodnote 179,99 eur.

5. Ďalej žalobca uviedol, že okrem vyššie uvedených investícií, nakoľko plánoval spečatiť ich spolužitie uzatvorením manželstva, zakúpil pre žalovanú osobné motorové vozidlo zn. BMW 123Cd, EČV: Z. za kúpnu cenu 11 000,- eur (neskôr upravená rozšírením žaloby na sumu 13.000,- eur), ktoré vyplatil zo svojho osobného účtu dňa 02.04.2013, ale vozidlo prepísal na dopravnom inšpektoráte na žalovanú, nakoľko predpokladal, že budú manželia.

6. Dňa 25.09.2013 sa so žalovanou rozišli, on sa odsťahoval z jej bytu, pričom nemal možnosť vyššie uvedené veci, zakúpené z jeho finančných prostriedkov, si odniesť. Žalovaná mu odmieta predmetné veci vydať, napriek výzve jeho právneho zástupcu. Motorové vozidlo po ich rozchode predala.

7. Žalovaná uviedla, že nie je pravdivým tvrdenie, že spoločne so žalobcom žila v spoločnej domácnosti tri roky, jednalo sa nanajvýš o niekoľko mesiacov, rovnako nesúhlasí s tvrdením, že by žalobca predmetný byt zariaďoval výlučne z vlastných finančných zdrojov. Podľa výpisu z účtu žalovanej, hnuťelné veci uvádzané pod položkou č. 2 a č. 6 boli hradené z účtu žalovanej, pričom je evidentné z výpisu z účtu žalovanej, že táto zakupovala do domácnosti aj iné položky, ktoré hradila výlučne ona. Jedine predmet uvedený ako pol. č. 11 - LCD televízor zakúpil žalobca a bol uhradený z jeho účtu, pričom sa jednalo o dar. Ostatné hnuťelné veci boli hradené v hotovosti, pričom skutočnosť, že žalobca disponuje pokladničnými dokladmi nepreukazuje tvrdenie, že boli nadobudnuté za jeho finančné prostriedky. Pokladničné doklady (bloky) za bežný tovar nie sú ceninou, preto ich žalovaná nemala uložené na žiadnom zabezpečenom mieste a žalobca mal k týmto dokladom počas celého spolužitia prístup. Pokiaľ ide o kúpu motorového vozidla, tak toto vozidlo bolo jej vlastníctvom, pričom peňažné prostriedky na jeho kúpu získala na základe pôžičky od V. Š..

8. Okresný súd Bratislava II vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 15. mája 2015, č. k.: 51C/66/2014 - 124, ktorým uložil žalovanej povinnosť vydať žalobcovi televízor zn. Thomson 32" LED v nadobúdacej hodnote 279,99 eur a práčku zn. Indesit, plnenú spredu, v nadobúdacej hodnote 179, 99 eur a vo zvyšku žalobu zamietol.

9. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie neobsahujúce zákonné náležitosti, z dôvodu ktorého bol súdom prvej inštancie vyzvaný uznesením zo dňa 20. júla 2015, č. k. 51C/66/2014 - 131 na odstránenie väd podaného odvolania, ktoré doplnil podaním zo dňa 21. 08. 2015 a v ktorom uviedol, že navrhuje rozsudok vo výroku, ktorým bola jeho žaloba zamietnutá zrušiť a vec v tomto rozsahu vrátiť na ďalšie konanie.

10. Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd uznesením zo dňa 27. októbra 2016, č.k: 10Co/428/2015-148, rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

11. Vo svojom zrušujúcom uznesení odvolací súd uviedol, že nebolo možné sa stotožniť so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno v časti uplatneného nároku na zaplatenie istiny 13.000 eur, nakoľko je v rozpore so zásadou formálnej logiky, resp. výsledkom absolútne nesprávneho, resp. jednostranného vyhodnotenia skutkového stavu, ktorý súd prvej inštancie dokazovaním, ktoré sám vykonal, zistil.

Ďalej odvolací súd uviedol, že bolo okrem iného povinnosťou súdu prvej inštancie v odôvodnení rozsudku vyhodnotiť a zdôvodniť navzájom si odporujúce dôkazy, predovšetkým obsah výpovedí v konaní vypočutých svedkov a strán sporu, keď v odôvodnení napadnutého rozsudku úplne absentuje posúdenie rozporov, ktoré z ich výpovedí vyplynuli.

Odvolačný súd uviedol, že predpokladom úspešnosti žaloby na vydanie veci je tiež okolnosť, že žalovaný má spornú vec ku dňu podania žaloby neoprávnene u seba, nakoľko žaloba nemôže úspešne smerovať proti tomu, komu bola vec pôvodne odovzdaná, ak ju už u seba nemá, a v takom prípade môže „vlastník“ uplatniť iba iné právo, najmä právo na náhradu škody alebo nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 a nasl. a najmä § 458 ods. 3 Občianskeho zákonníka, z čoho vyplýva, že žalobca svoj nárok v konaní uplatnil reinvindikačnou žalobou (vydanie hnutelných vecí) a v časti nároku na zaplatenie istiny 13.000 eur, žalobou na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorá dôkaznú situáciu žalobcu uľahčuje, nakoľko postačuje, aby preukázal, že žalovaná na jeho úkor získala bezdôvodné obohatenie niektorým zo spôsobov uvedených v § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka, kedy svoje vlastníctvo k veci preukazovať nemusí.

Ďalej odvolací súd uviedol, že žalobca žiadal uložiť žalovanej povinnosť zaplatiť mu sumu 11.000,- eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia, keď z prvoinštančného konania jednoznačne vyplynulo, že v čase podania žaloby už žalovaná ako držiteľka motorového vozidla, za ktoré mal žalobca údajne zaplatiť 13.000,- eur evidovaná nebola, a preto pokiaľ súd prvej inštancie svoj záver o neunesení dôkazného bremena odôvodnil aj tým, že žalobca v konaní nepreukázal uzavretie ústnej ani písomnej dohody, na základe ktorej by žalovanej vznikla povinnosť previesť na neho vlastnícke právo k motorovému vozidlu, nie je zrejmé, akú skutkovú okolnosť vlastne súd prvej inštancie právne posudzoval, nakoľko žalobca tento nárok tvrdil, že so žalovanou pred kúpou vozidla uzavrel nejakú dohodu vôbec neodôvodňoval, z dôvodu ktorého je potrebné aj tento záver považovať za zmätočný.

Súd prvej inštancie však vec aj nesprávne právne posúdil, keď dospel k záveru, že povinnosťou žalovanej nebolo v konaní preukazovať ako a z akých zdrojov získala finančné prostriedky na zaplatenie kúpnej ceny motorového vozidla, nakoľko ako už odvolací súd uviedol vyššie, v tejto časti uplatneného nároku ide o žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia, z dôvodu ktorého bolo okrem iného povinnosťou súdu prvej inštancie v odôvodnení rozsudku vyhodnotiť a zdôvodniť navzájom si odporujúce dôkazy, predovšetkým obsah výpovedí v konaní vypočutých svedkov a strán sporu, keď v odôvodnení napadnutého rozsudku úplne absentuje posúdenie rozporov, ktoré z ich výpovedí vyplynuli.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku totiž nie je možné zistiť, akou úvahou dospel súd prvej inštancie k jednoznačnému záveru, že v konaní bolo preukázané, že žalovaná získala finančné prostriedky na kúpu vozidla ako pôžičku od svojho švagra R.. V. Š., keď úplne opomenul v tomto kontexte vyhodnotiť zároveň argumentáciu žalovanej, že o kúpu auta záujem nemala, nakoľko používala motorové vozidlo svojho otca, a preto pokiaľ nové vozidlo nepotrebovala, bolo povinnosťou prvoinštančného súdu vysvetliť konanie žalovanej, ktorá na jednej strane tvrdila, že o kúpu vozidla záujem nemala a na strane druhej na kúpu pre ňu nepotrebné veci si od svojho švagra požičala sumu 15.000,- eur (po uzavretí kúpnej zmluvy, údajne sumu 2.000,- eur svedkovi vrátila), t.j. sumu nesporne presahujúcu obvyklú mieru.

Súd prvej inštancie neposúdil ani navzájom si odporujúce tvrdenia žalovanej, ktorá vo svojom vyjadrení k žalobe (zo dňa 08.08.2014, vid' č. I. 16 spisu) uviedla, že vozidlo si kúpila sama a výlučne z vlastných prostriedkov a na pojednávaní dňa 10.10.2014 už tvrdila, že si financie na jeho kúpu požičala.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku zároveň vôbec nie je možné zistiť dôvod, pre ktorý pokladal súd prvej inštancie za vierohodnú výlučne výpoveď svedka R.. V. Š. (pôžička v sume 15.000,- eur, resp. 13.000,- eur žalovanej) a dopustil sa závažného pochybenia v procese hodnotenia dôkazov, keď svedecké výpovede F. F. a V. Š., (resp. skutočnosti, ktoré z nich vyplynuli), ktorí potvrdili, že žalobca zaplatil kúpnu cenu za vozidlo a žalovaná sa priamo pri kúpe vyjadrila „že keď chce, nech auto kúpi“ neposúdil vôbec, pričom dané nedostatky odôvodnenia, spolu s tzv. opomenutými dôkazmi (o ktorých súd v konaní nerozhodol vôbec) zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia.

Povinnosťou súdu je zisťovať v konaní materiálnu pravdu, t. j. je povinný vždy skúmať z hľadiska všetkých do úvahy prichádzajúcich okolností, rozhodných pre bezpečný záver o tom, či svedok hovorí alebo nehovorí pravdu a zároveň je povinnosťou súdu, aby pri zisťovaní skutkového stavu aj z úradnej povinnosti prihliadol ku všetkým okolnostiam rozhodným pre vyhovie alebo zamietnutie návrhu. To pravda je možné iba vtedy, ak súd starostlivo a svedomite skúma všetky dôkazné prostriedky tak jednotlivo, ako aj v ich celku a na základe výsledkov takého dokazovania potom aj dovodí záver o tom, ktoré skutočnosti a z akých dôvodov pokladá za dokázané alebo nedokázané.

Odvolačný súd sa nestotožnil ani so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca výberom sumy 11.000 eur zo svojho účtu dňa 02.04.2013 (štyri dni pred uzavretím kúpnej zmluvy na motorové vozidlo) v žiadnom prípade nepreukázal ich použitie na zaplatenie kúpnej ceny za vozidlo a ani koho peniaze v skutočnosti na jej zaplatenie použil, nakoľko ide nielen iba o opätovnú doslovnú reprodukciu argumentácie žalovanej v konaní prvoinštančným súdom, ale najmä opäť opomenul právne posúdiť okolnosti, ktoré z výpovedí strán sporu a svedkov, ktorých v konaní vypočul vyplynuli, nakoľko tvrdenie žalovanej, že odovzdala peniaze kupujúcemu, poprel sám kupujúci, ako aj svedok F. F..

12. Povinnosťou súdu prvého stupňa bude teda kvalifikovaným spôsobom zistiť skutkový stav (§ 215 ods. 1, 2 CSP), opätovne rozhodnúť a svoje rozhodnutie odôvodniť v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z ust. § 220 ods. 2 CSP.

13. Rozsudok Okresného súdu Bratislava II zo dňa 15. mája 2015, č. k. 51C/66/2014 - 124, v časti výroku, ktorým súd uložil žalovanej povinnosť vydať žalobcovi televízor zn. Thomson 32" LED v nadobúdacej hodnote 279, 99 eur a práčku Indesit, plnenú spredu v nadobúdacej hodnote 179, 99 eur nadobudol právoplatnosť dňa 10.7.2015 a vykonateľnosť dňa 14.7.2015.

14. Na pojednávaní konanom dňa 08.03.2017 žalobca uviedol, že už netrvá na vydaní zvyšných hnutelných vecí, ktoré uvádzal v žalobe a v tejto časti berie svoj návrh späť. Žalovaná súhlasila s týmto čiastočným späťvzatím. Vzhľadom na uvedené súd konanie v časti o vydanie hnutelných vecí opísaných v žalobe pod položkou č. 1-10 na pojednávaní konanom dňa 08.03.2017 a následne uznesením č.k.: 51C/66/2014-479 zastavil.

15. Súd opätovne v intenciách rozhodnutia Krajského súdu Bratislava ako súdu odvolacieho vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov predložených stranami sporu, oboznámením obsahu svedeckých výpovedí a doplnil dokazovanie o opätovný výsluch strán sporu a nariadil na návrh strán sporu znalecké dokazovanie. Na základe takto vykonaného dokazovania zistil nasledovný skutkový stav vecí:

Z výpisu z účtu vedeného v ČSOB a.s. na meno O. V. za obdobie 01.04.2013 - 30.04.2013 vyplýva, že dňa 02.04.2013 bol uskutočnený žalobcom výber hotovosti v sume 11 000,- eur.

Kúpnu zmluvou uzatvorenou dňa 06.04.2013 medzi predávajúcim V. Š. a kupujúcou Z. N. previedol predávajúci na kupujúcu vlastnícke právo k vozidlu: ojazdené BMW 123Cd za dohodnutú kúpnu cenu 13 000,- eur, vyplatenú v hotovosti. Predmetom kúpy bolo výlučne predmetné motorové vozidlo.

Podľa výpisu z účtu vedeného v Tatra Banka, a.s. na meno žalovanej bola dňa 18.04.2013 prostredníctvom Internet Bankingu vykonaná platba havarijnej poisťky za BMW 123d v sume 397,49 eur a zákonnej poisťky za BMW 123d v sume 153,- eur.

Žalobca vo svojej výpovedi pred súdom uviedol, že pokiaľ ide o predmetné motorové vozidlo, oni mali v tom čase viac áut, žalovaná mala dve autá a toto bolo tretie, čo jej on kúpil a on mal v tom čase ešte asi štyri vozidlá. On si v tom čase kúpil nové auto, a tak chcel kúpiť aj jej. Toto vozidlo našiel, predávalo sa na inzerát v Žiline, v tom čase malo asi 4 roky. Auto išli spolu kúpiť do Žiliny, viezol ich kamarát, aby sa mohli dostať naspäť domov. Pôvodná kúpna cena bola 15 000,- eur, on navrhoval 13 000,- eur, z toho 11 000,- eur si vybral z účtu a 2 000,- eur mal v hotovosti. Keď tam prišli, požadoval predávajúci 14 000,- eur, nepáčilo sa mu to, bol ochotný zaplatiť len 13 000,- eur, ešte sa predávajúci pýtal, či žalovaná nemá nejaké peniaze k dispozícii, ona však nemala. Išlo o výnimočný model, ktorý bol v podstate nepredajný. On išiel s predávajúcim do kancelárie, žalovaná čakala s kamarátom v aute, ona auto neskúšala, spofahla sa na žalobcu. Keďže malo byť motorové vozidlo napísané na žalovanú, spísali na jej meno aj kúpnu zmluvu, aby nebol problém pri prepise. Kúpnu zmluvu nepodpisovala žalovaná, podpisoval ju on. Originál kúpnej zmluvy nemá, nakoľko tento mala žalovaná.

Žalovaná vo svojej výpovedi pred súdom uviedla, že so žalobcom začali žiť v spoločnej domácnosti až po úmrtí jej starej matky, ktorej predmetný byt patril. Stará matka zomrela dňa 02.11.2011. Jediným dedičom bol otec žalovanej, dedičské konanie bolo ukončené asi dva mesiace po úmrtí starej matky. So žalobcom v byte bývali asi 19 mesiacov, všetky náklady spojené s užívaním predmetného bytu uhrádzala výlučne ona, trvalým príkazom z účtu.

Zároveň uhrádzala aj všetky poisťky za predmetné motorové vozidlo zn. BMW, aj tieto platila zo svojho účtu, čo je evidentné z výpisu z účtu. Kúpu tohto motorového vozidla jej odporučil žalobca, nakoľko išlo o ojedinelé vozidlo na trhu. V tom čase motorové vozidlo nepotrebovala, keďže otec jej umožnil užívať jeho motorové vozidlo. Keďže žalobca uviedol, že ide o dobrú ponuku, požičala si finančné prostriedky od p. Š.. Vozidlo išli kúpiť so žalobcom a ešte jednou osobou, pričom to bolo preto, aby im pomohol s odvozom tohto vozidla. Vozidlo si prezrela, páčilo sa jej a technickú stránku ponechala na žalobcu, nakoľko on mal v tom čase autoservis. Keďže jej žalobca kúpu odporučil, podpísala kúpnu zmluvu a

odovzdala finančné prostriedky. Následne auto aj prihlásila a zároveň zo svojho účtu zaplatila všetky poistky aj havarijnú. Kúpnu zmluvu podpisovala osobne, podpis na zmluve je jej. Peniaze odovzdala predávajúcemu. Kúpna cena bola pôvodne dohodnutá na 15 000,- eur, tieto si aj zabezpečila, nakoniec bola kúpna cena 13 000,- eur. Toto motorové vozidlo predala v decembri 2013, nakoľko nevyhovovalo na prepravu postihnutej osoby - jej otca. Potrebovala motorové vozidlo, pričom motorové vozidlo, ktoré patrilo jej otcovi zadržával žalobca, o tejto skutočnosti založila do spisu doklady.

Pokiaľ ide o hnutelné veci tieto všetky hradila z vlastných finančných prostriedkov, niektoré kartou iné v hotovosti. Pokiaľ ide o uvedený televízor, brala ho ako dar, žalobca ju doposiaľ nevyzval na jeho vrátenie, je ochotná mu ho vrátiť.

Pokiaľ ide o ich spolužitie, obdobie ktoré nasledovalo nebolo veľmi komfortné, raz bolo lepšie, inokedy horšie. Ich problémy opätovne vyústili do fyzického útoku zo strany žalobcu, preto dňa 19.10.2013 bola nútená vymeniť zámky na byte, pričom týždeň predtým ho vyzvala, aby si odniesol z bytu veci. Odovzdala mu kľúče od jeho auta, osobné veci a nejaké dokumenty. Keďže žalobca naďalej v byte býval a v piatok 18.10.2013 neodišiel, zavolała firmu, aby vymenila nové zámky. Keď prišiel a nepasoval mu kľúč, začal sa jej vyhrážať, nasledoval ďalší fyzický útok na jej pracovisku, kde ju napadol pred očami pacientov a zamestnancov (o tomto podala aj trestné oznámenie). Toto konanie bolo ukončené v neprospech žalobcu, následne začala dostávať výhražné sms-správy, neustále ju sledoval a chce sa jej pomstiť.

Svedok R.. V. Š. vo svojej výpovedi pred súdom vypovedal, že je švagrom žalovanej, žalobcu pozná ako jej bývalého priateľa. Asi pred dvoma rokmi na jar požičal žalovanej 15 000,- eur, vie že si chcela kúpiť motorové vozidlo. Keďže majú nadštandardné vzťahy nepotreboval od nej žiadne doklady, nepodpisovali žiadnu zmluvu. Asi po týždni mu vrátila 2 000,- eur, nakoľko nepotrebovala celú sumu. Vie, že motorové vozidlo aj kúpila, jazdila potom na ňom. Finančné prostriedky, ktoré jej požičal, mal doma v hotovosti. Podniká v oblasti stavebníctva a v tom čase legislatíva umožňovala vyplácať dodávateľov v hotovosti, čo aj bežne robil, teda mal k dispozícii tieto finančné prostriedky.

Svedok F. F. vo svojej výpovedi pred súdom uviedol, že je kamarátom žalobcu, žalovanú pozná ako jeho priateľku. Pokiaľ ide o kúpu predmetného motorového vozidla, žalobca ho požiadal, aby išiel s nimi, nakoľko žalovaná bola po operácii, mali ísť kupovať vozidlo do Žiliny a potreboval auto odšoférovať. Keď tam prišli, on sedel so žalovanou v aute, žalobca hovoril s predávajúcim. Domov šoféroval kupované auto žalobca, on šoféroval auto, na ktorom prišli.

V jeho prítomnosti žalovaná nedávala peniaze žalobcovi, trvalo to 15 minút, žalovaná podľa neho z auta vôbec nevystúpila, ale už sa presne nepamätá. Celé to trvalo 15 minút, prišlo sa, počkalo sa, odchádzalo sa. Myslí si, že žalobca na tom aute urobil jedno kolečko, on sa pozrieť nebol, lebo auto nekupoval. Nebol pri tom, keď žalobca podpisoval pri kúpe papiere.

Počas doby kým boli v aute vie, že žalobca prišiel za žalovanou, či nemá nejaké peniaze, lebo predávajúci chce o nejakých 50 eur viac. Zdá sa mu, že kupovali ešte jeden nárazník.

Svedok V. Š. vo svojej výpovedi pred súdom vypovedal, že on bol predávajúcim predmetného motorového vozidla, inzeroval jeho predaj, žalobca mu volal, že má záujem, bolo to asi dva roky dozadu. Žalobca prišiel na svojom aute, prišla s ním žalovaná a nejaký pán. Žalobca si pozrel vozidlo, spísala sa kúpno-predajná zmluva, ktorú vystavil spolu s príjmovým dokladom na žalovanú. Žalovaná ani nechcela vystúpiť v aute, ktorým prišli, žalobca sa jej pýtal, či chce to auto, na čo mu povedala, keď chceš ty, tak ho kúp. Peniaze mu vyplácal žalobca, ktorý aj podpísal kúpnu zmluvu.

Následne svedok na otázku súdu uviedol, že žalovaná vystúpila z auta, myslí si, že si do kupovaného auta aj sadla a povedala žalobcovi, že keď chce, nech ho kúpi.

Ďalej na otázku právneho zástupcu žalobcu svedok uviedol, že nie je štandardný postup, aby niekto iný podpisoval kúpnu zmluvu, ale žalovaná nechcela vystúpiť z auta. Nepamätá sa, či sa menila kúpna cena. Pokiaľ ide o kúpnu zmluvu, jej predmetom bolo výlučne auto. Náhradné diely už riešil so žalobcom, tie tam zahrnuté neboli, toto žalovaná vôbec neriešila.

16. Súd po zrušení a vrátení veci odvolacím súdom doplnil dokazovanie o opätovný výsluch strán sporu a na návrh strán sporu doplnil dokazovanie aj o znalecké dokazovanie:

Žalobca naďalej trval na svojom stanovisku a požadoval vrátenie finančnej hotovosti vo výške 13 000,- €, ktorú zaplatil za predmetné motorové vozidlo, nakoľko tieto jeho tvrdenia sú podporované svedeckými výpoveďami, ktoré boli vykonané pred tunajším súdom. Ďalej navrhol súdu, aby pribral znalca z oblasti grafológie, ktorý by potvrdil pravosť podpisu na predmetnej kúpnej zmluve na predmetné motorové

vozidlo a vzniesol by pochybnosť do tvrdenia žalovanej, ktorým preukazuje jej vzťah k predmetnému motorovému vozidlu, a tak isto by mohol vzniesť pochybnosť na svedectvo R. Š., o ktorom sa domnieva, že toto svedectvo je účelové, len pre potreby tohto konania.

Žalobca vo svojej výpovedi pred súdom uviedol, že on si kúpil nové auto a chcel kúpiť auto aj žalovanej, ona najskôr nechcela, potom povedala, že dobre s tým, že mu peniaze potom vráti, ale toto neriešili, mali vtedy iné veci na riešenie.

V tom čase mali tri motorové vozidlá - BMW, Ford Focus a Renault Megane, ktorý bol jej otca a ona mala ešte jedno BMW, ktoré si kúpila z vlastných prostriedkov. Nechcelo sa mu pozerieť, že jazdí na staršom vozidle, tak jej kúpil toto auto, bola to vtedy taká eufória, auto bolo napísané na ňu. Bol to taký výnimočný model, myslel si, že sa bude hodiť.

On predmetné vozidlo kúpil za vlastné peniaze, tak sa vyjadril aj svedok, dal sám seba pod nátlak. Na otázku súdu, na akom základe žalovaná užívala vozidlo, či jej ho žalobca dal, žalobca uviedol, že on jej ho dal do užívania. Zo začiatku sa dohadovali, že mu tie peniaze zaplatí, on sa tým nezaoberal, lebo mali iné plány.

O kúpnej cene sa dohadoval s predávajúcim on, predávajúci chcel najskôr 15.000,- €, chvíľu to trvalo, kým cenu zjednali, navyše predávajúci bol zo Žiliny a keďže žalovaná bola po operácii, musel požiadať kamaráta, aby cestu odšoféroval. Keďže išlo o väčšiu sumu, musel ju vybrať skôr, dievčatá v ČSOB boli ich kamarátky, vedeli prečo tieto peniaze vyberá. V tom čase, keď peniaze vyberal, sedela žalovaná vonku v aute, lebo parkovali v jazdnom pruhu.

Žalobca uviedol, že pokiaľ ide o tvrdenie žalovanej, že vlastnil iba jedno auto, toto nie je pravda. On v tom čase vlastnil tmavomodré a zelené BMW, pokiaľ ide o Ford FOCUS, tento bol zálohou za pôžičku, vyhral spor o zaplatenie 5 000,- € a súd mu toto auto ponechal v držbe, keďže predmetná vec je už 4 roky na exekúcii a bývalú priateľku aj s jej priateľom niekto nevie nájsť. Pokiaľ ide o ďalšie BMW, toto síce bolo napísané na otca žalovanej v technickom preukaze, bolo to len kvôli poisťke, avšak vlastníkom vozidla bola žalovaná, ona si vybrala finančné prostriedky a aj ho zaplatila. Pokiaľ ide o Renault Megane a tvrdenie, že ho zadržoval, toto auto bolo u neho v servise, keďže bolo nabúrané spredu aj zo zozadu. Keďže ho v tom čase nepotrebovali, tak ho neopravoval. Po tom, ako sa rozšíli, ho opravil a toto auto dodnes stojí pred domom žalovanej.

Pokiaľ ide o to, že si žalovaná peniaze požičala od švagra, o tomto nevedel a tento by jej v živote nič nepožičal. Už predtým sa s ním bavil o rodinných záležitostiach a je si istý, že by jej ich nikdy nepožičal. Dal by ruku do ohňa za to, že nepríde svedčiť, veľmi ho prekvapilo, že sem prišiel a takého niečo dosvedčil.

Predmetné motorové vozidlo malo oveľa väčšiu hodnotu, ona toto vozidlo dala do Darex-u a v podstate ho vymenila za rovnaké menšie motorové vozidlo - tiež kupé, ktoré rovnako nebolo vhodné na prepravu jej otca, pričom týmto znehodnotila uvedené financie. V tom čase totiž mohla toto vozidlo predať asi za 15.000,- €, jeho kontaktoval záujemca o toto vozidlo, ktorý mu túto cenu ponúkal, ale v to m čase už bolo v Darex-e predané. Teda považuje za nelogické, aby si niekto, kto si peniaze požičal, ako tvrdí žalovaná od svojho švagra, týmto spôsobom peniaze znehodnotil.

Na otázku právneho zástupcu žalovanej, či je pravdou, že mu mala žalovaná, tak ako to uviedol do zápisnice, vrátiť finančné prostriedky, keď ich bude mať k dispozícii, žalobca odpovedal, že v tom čase plánovali rodinu, toto vôbec neriešil, ona to auto pôvodne ani nechcela, ale on chcel, aby ho mala. Na otázku, či je pravda, že mu žalovaná mala vrátiť finančné prostriedky, žalobca uviedol, že áno, ale nebavili sa o tom. On to nepovažoval v tom čase za podstatné.

Právny zástupca žalobcu dodal, že v čase, keď žalobca zdieľal spoločnú domácnosť so žalovanou, tak nerozlišoval, či ide o finančné prostriedky žalobcu alebo žalovanej v tom smere, že plánoval zotrvať aj naďalej vo vzťahu so žalovanou. Právny zástupcu žalobcu ďalej uviedol, že žalovanej žalobca nedával pôžičku a ak by predmetné vozidlo mala žalovaná stále v držbe, požadoval by vrátenie tohto vozidla, nakoľko ho však žalovaná speňažila, žiada vydanie bezdôvodného obohatenia.

Žalovaná uviedla, že sa pridriava doterajších písomných vyjadrení a ústnych prednesov. Podaný návrh vo zvyšnej časti o zaplatenie 13.000,- eur považuje za nedôvodný v celom rozsahu a žiada ho zamietnuť. Návrh žalobcu na nariadenie znaleckého dokazovania znalcom z odboru písomoznalectva považuje za nadbytočný, neefektívny a nevhodný. Pravosť podpisu žiadnym spôsobom nepreukáže pôvod finančných prostriedkov. Naďalej trvá na tom, že sa jednalo o peňažné prostriedky, ktoré mala vo svojom výlučnom vlastníctve, pričom uvádza, že aj prostriedky poskytnuté z pôžičky sa stávajú majetkom toho, komu sú poskytnuté. Taktiež uviedla, že podanému návrhu na vydanie bezdôvodného obohatenia by chýbal akýkoľvek základ i v prípade, ak by sa vychádzalo z fikcie, že peňažné prostriedky patrili žalobcovi. Motorové vozidlo bez pochyby nadobudla do svojho vlastníctva, peňažné prostriedky,

ak by jej ich aj poskytol, by predstavovali alebo dar alebo pôžička, čiže by sa jednalo o plnenie z existujúceho právneho titulu, preto nie je možné sa teda domáhať vydania bezdôvodného obohatenia. Žalobca do dnešného dňa nepreukázal, že by sa jednalo o pôžičku, je teda pravdepodobné, aj s poukazom na jeho vyjadrenia, že ak by aj prostriedky žalovanej poskytol, jednalo by sa o dar. Vydanie daru predstavuje inštitút absolútne odlišný od vydania bezdôvodného obohatenia, a to i v nadväznosti na jeho predpoklady. Uvedené je však len hypotetická konštrukcia, nakoľko peňažné prostriedky použité na zaplatenie kúpnej ceny patrili žalovanej.

Vo vzťahu k nároku žalobcu žalovaná prostredníctvom právneho zástupcu ďalej uviedla, že v prípade pôžičky, keďže v rámci výsluchu strany sporu žalobca vyslovene potvrdil, že ak by finančné prostriedky boli poskytnuté v rámci pôžičky, čo žalovaná popiera, čas plnenia bol ponechaný na vôli dlžníka. V zmysle rozsudku NS SR sp. zn. 5Cdo/254/2009 sa však veriteľ nemôže domáhať plnenia súdnou cestou v takýchto prípadoch skôr, ako nenadobudne právoplatnosť rozhodnutie súdu, ktorým bude určený čas plnenia. Vo vzťahu k motorovému vozidlu žalovaná uviedla, že nevidí žiadny titul, na ktorého základe by si žalobca mohol odvodzovať svoje vlastnícke právo k predmetnému motorovému vozidlu.

Žalovaná vo svojej výpovedi pred súdom uviedla, že k tomu, čo žalobca uvádza, že vlastnila v tom čase aj iné BMW, tak toto nie je pravda. Ona v tom čase nevlastnila žiadne motorové vozidlo, ním uvádzané BMW patrilo jej otcovi, nevie kde skončilo a ani kde sú peniaze z jeho predaja. Rovnako tvrdenie, že žalobca v tom čase vlastnil viacero áut, nie je podľa nej pravdivé, v tom čase vlastnil, pokiaľ vie, len jedno auto. Pokiaľ ide o Ford FOCUS tento patrilo jeho bývalej priateľke - pani W. W., s ktorou taktiež mal súdne spory a pravdepodobne nadobudol toto auto obdobným spôsobom ako žiada aj v tomto prípade. Peňažné prostriedky na kúpu motorového vozidla, po tom ako si ich požičala od švagra, žalobcovi neodovzdala, odovzdala ich predávajúcemu, od ktorého kúpila auto, bola to len časť z tých peňažných prostriedkov, ktoré si požičala. O tejto pôžičke okrem švagra nevedela iná osoba. Žalobca o tejto pôžičke vedel, najprv ju žiadal, aby mu dala nejaké vlastné finančné prostriedky, ale keďže cestovala a mala na starosť chorého otca, tak nechcela, potom jej povedal, že má bohatého švagra, tak nech si od neho požičia.

Kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol predaj motorového vozidla podpisovala ona osobne, podpis na zmluve je jej.

Zo záveru Znaleckého posudku č. 8/2019 vypracovaného W. W. N., znalcom pre odbor písomoznalectvo, odvetvie ručné písma (identifikácia pisateľa), ev. č. znalca XXXXXX, ktorého predmetom bolo skúmanie podpisu na kúpnej zmluve predloženej do spisu V. Š., vyplynulo, že podpis na tejto Kúpnej zmluve zo dňa 06.04.2013 nie je pravým podpisom W. Z. N..

Vo vzťahu k Znaleckému posudku č. 8/2019 žalovaná uviedla, že súhlasí s jeho závermi, nakoľko skutočne podpis na tejto kúpnej zmluve nie je jej podpisom. Zároveň však upozornila súd, že znalcovi bola predložená úplne iná verzia zmluvy, než tá, ktorú žalovaná skutočne podpísala a ktorá v rámci súdneho konania už bola skôr predložená a je súčasťou súdneho spisu. Odlišnosť podpisov na oboch zmluvách je celkom zjavná a viditeľná. Ako vyplýva zo zápisnice z pojednávania, ktoré sa konalo dňa 05.12.2014, právny zástupca žalobcu predložil súdu k nahliadnutiu originál predmetnej kúpnej zmluvy. Súd si z nej vyhotovil fotokópiu, ktorá tvorí súčasť spisu (číslo listu 59). Daná zmluva bola skutočne tou, ktorú žalovaná dňa 06.04.2013 podpísala. Ako prílohu tohto podania prikladáme notársky overenú kópiu exempláru kúpnej zmluvy, ktorý sa od okamihu jej podpisu nachádzal vo sfére dispozície žalovanej. Originál bude súdu k nahliadnutiu predložený na pojednávaní. Je zrejme, že podpisy kupujúceho na zmluve, ktorú predložil žalobca na pojednávaní dňa 05.12.2014 a na zmluve, ktorú prikladáme ako prílohu tohto podania, patria tej istej osobe - žalovanej. Naopak, zmluva, ktorá bola predložená na základe výzvy súdu zo strany predávajúceho, pána Š. a následne poskytnutá znalcovi, je neznámeho pôvodu a o jej existencii sa dozvedela žalovaná až z doručeného posudku. Nejedná sa o zmluvu, ktorú žalovaná podpísala dňa 06.04.2013 a nie je zrejme, kto a kedy danú zmluvu vytvoril, ani kto ju podpísal namiesto žalovanej. Žalobcovi však muselo byť zrejme, že sa nejedná o pravú zmluvu, nakoľko on sám prostredníctvom svojho právneho zástupcu v tomto konaní dňa 06.04.2013 predložil tú verziu, ktorá obsahovala skutočne podpis žalovanej.

Listina, ktorá bola predložená znalcovi, nie je kúpnu zmluvou uzatvorenou dňa 06.04.2013 medzi žalovanou ako kupujúcou a pánom V. Š. ako predávajúcim. Žalovaná má za to, že bola vytvorená len za účelom toho, aby bola predložená znalcovi, ktorý tak musel vysloviť záver, že podpis na predloženej listine nepatrí žalovanej. Nakoľko znalec neposudzoval pravosť podpisu žalovanej na skutočne podpísanej kúpnej zmluve zo dňa 06.04.2013, znalecký posudok je pre účely tohto konania nepoužiteľný. Zároveň žalovaná navrhla, aby súd nariadil znalecké dokazovanie znalcom z odboru písomoznalectvo, odvetvie ručné písma a to za účelom preskúmania pravosti podpisu žalovanej na kúpnej

zmluve, ktorá bola samotným žalobcom založená do súdneho spisu a ktorej originálom disponuje aj žalovaná.

Na základe tohto dôkazného návrhu žalovanej súd opätovne nariadil znalecké dokazovanie znalcom pre odbor písma znalectvo, odvetvie ručné písmo (identifikácia pisateľa), pričom úlohou znalca v tomto prípade bolo skúmanie pravosti podpisu žalovanej na kúpnej zmluve zo dňa 06.04.2013, ktorej originál predložený znalcovi žalovanou bol totožný s kúpnu zmluvou predloženou súdu žalobcom.

Zo záveru Znaleckého posudku č. 11/2020 vypracovaného W. W. N., znalcom pre odbor písma znalectvo, odvetvie ručné písmo (identifikácia pisateľa), ev. č. znalca XXXXXX, ktorého predmetom bolo skúmanie podpisu na kúpnej zmluve predloženej žalovanou, vyplynulo, že podpis na tejto Kúpnej zmluve zo dňa 06.04.2013 je pravým podpisom W. Z. N..

17. Po právnej stránke súd vec posúdil nasledovne:

Podľa § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka vlastník má právo na ochranu proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnene zasahuje; najmä sa môže domáhať vydania veci od toho, kto mu ju neprávom zadržuje.

Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa § 454 Občianskeho zákonníka bezdôvodne sa obohatil aj ten, za koho sa plnilo, čo podľa práva mal plniť sám.

Podľa § 456 Občianskeho zákonníka predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

Podľa § 457 Občianskeho zákonníka, ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

Podľa § 458 ods. 1 vety prvej Občianskeho zákonníka sa musí vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením.

Podľa § 458 ods. 2 Občianskeho zákonníka s predmetom bezdôvodného obohatenia sa musia vydať aj úžitky z neho, pokiaľ ten, kto obohatenie získal, nekonal dobromyseľne.

Podľa § 458 ods. 3 Občianskeho zákonníka ten, kto predmet bezdôvodného obohatenia vydáva, má právo na náhradu potrebných nákladov, ktoré na vec vynaložil.

Podľa § 628 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka darovacou zmluvou darca niečo bezplatne prenecháva alebo sľubuje obdarovanému a ten dar alebo sľub prijíma. Darovacia zmluva musí byť písomná, ak je predmetom daru nehnuteľnosť, a pri hnutelnej veci, ak nedôjde k odovzdaniu a prevzatíu veci pri darovaní.

Podľa § 630 Občianskeho zákonníka sa môže darca domáhať vrátenia daru, ak sa obdarovaný správa k nemu alebo členom jeho rodiny tak, že tým hrubo porušuje dobré mravy.

Podľa § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

18. Súd vec opätovne prejednal a vyhodnotil vykonané dôkazy postupujúc v súlade so závermi odvolacieho súdu vyslovenými v zrušujúcom uznesení. Súd opätovne vyhodnotil už vykonané dôkazy a to aj v spojení so závermi znaleckého dokazovania a dospel k záveru, že žalobe žalobcu proti žalovanej v časti o zaplatenie sumy 13.000,- eur nie je možné vyhovieť.

19. V konaní nebolo medzi účastníkmi sporné, že žalovaná bola zapísaná v evidencii motorových vozidiel ako vlastníčka a držiteľka motorového vozidla zn. BMW 123d. Ďalej je nesporné, že predmetné motorové vozidlo žalovaná užívala a počas celej doby za toto vozidlo uhradila zo svojho účtu vedeného v Tatra banka, a.s. aj zákonné a havarijné poistenie. Rovnako je nesporné, že žalovaná predmetné motorové vozidlo následne aj predala.

20. V konaní nebolo sporné, že pri kúpe predmetného motorového vozidla bola uzavretá kúpna zmluva, pričom ako kupujúca v kúpnej zmluve bola uvedená žalovaná.

21. Sporným bola otázka podpisu kupujúcej na kúpnej zmluve (teda kto kúpnu zmluvu skutočne podpísal) a spornou bola otázka, kto za predmetné vozidlo uhradil kúpnu cenu a komu patrili peňažné prostriedky, ktoré boli použité na jej úhradu.

22. Žalobca v podanej žalobe a v priebehu konania pred súdom tvrdil, že žalobou uplatnená suma predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovanej, avšak bez akejkoľvek bližšej špecifikácie, o ktorý spôsob bezdôvodného obohatenia by malo ísť.

Krajský súd vo svojom uznesení uviedol, že v časti nároku na zaplatenie istiny 13.000,- eur sa žalobca domáhal svojho nároku žalobou na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorá dôkaznú situáciu žalobcu uľahčuje, nakoľko postačuje, aby preukázal, že žalovaná na jeho úkor získala bezdôvodné obohatenie niektorým zo spôsobov uvedených v § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka, kedy svoje vlastníctvo k veci preukazovať nemusí.

23. Súd sa v prvom rade musel zaoberať otázkou, o ktorú skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia v prejednávanej veci ide (§ 451 ods. 2 a nasl. OZ), keďže odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení nevymedzil, o ktorú skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia by v danej veci malo ísť.

24. Vychádzajúc zo skutkových tvrdení žalobcu, ako aj z výsledkov vykonaného dokazovania, je možné dospieť k záveru, že v danej veci nemôže totiž ísť ani o prípad bezdôvodného obohatenia predstavujúceho majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, nakoľko pre tento prípad je podstatným znakom to, že ten kto plnil, si nebol vedomý toho, že na plnenie nie je povinný alebo, že plnil tomu, kto nebol oprávnený toto plnenie prijať. Keďže žalobca tvrdil, že on zaplatil predávajúcemu kúpnu cenu za žalovanú, neprichádza do úvahy, že by nevedel, že na plnenie nie je povinný a v danom prípade sa plnilo predávajúcemu, ktorý bol oprávnený toto plnenie aj prijať.

Rovnako neprichádza do úvahy ani plnenie z neplatného právneho úkonu, pre ktoré je podstatné, že právny úkon zakladajúci právo na plnenie (kúpna zmluva) síce existoval, ale bol neplatný (platnosť kúpnej zmluvy nikto v konaní nespochybnil) a neprichádza do úvahy ani plnenie z právneho dôvodu, ktorý dodatočne odpadol, nakoľko v tomto prípade ide napr. o situácie, kedy bola prijatá záloha na zaplatenie podľa zmluvy, ktorej plnenie sa neuskutočnilo, alebo môže ísť o plnenie zo zmlúv od ktorých sa odstúpilo, rozvázovacie podmienky a pod. a v prejednávanej veci nejde ani o prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

25. Vychádzajúc zo skutkových tvrdení žalobcu by na prejednávanej veci bolo možné aplikovať ustanovenia § 454 Občianskeho zákonníka, ktoré upravuje skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia v prípade, kedy sa bezdôvodne obohatil ten, za koho bolo plnené, čo mal podľa práva plniť sám. Bezdôvodné obohatenie v takomto prípade nespočíva vo zväčšení majetku povinného subjektu (žalovanej), ale v tom, že sa jej majetkový stav nezmenší v dôsledku toho, že jej dlh bol splnený treťou osobou (žalobcom). Tento dôsledok nastáva k okamihu, kedy predávajúci ako veriteľ plnenie príjme. Existencia právnej povinnosti, ktorá môže vyplývať zo zákona, zo zmluvy či inej právnej skutočnosti, je preto nevyhnutným predpokladom nároku podľa § 454 ObčZ, nakoľko bez nej by takto definovaný prospech povinnej osobe nevznikol a táto právna povinnosť musí existovať k okamihu, kedy je subjektom, ktorý za iného plní, plnenie poskytnuté (citované z uznesenia NS ČR sp. zn. 30 Cdo 1213/2007). Táto právna povinnosť v danom prípade vyplývala z kúpnej zmluvy. Žalobca pritom tvrdil, že to bol on, kto predávajúcemu namiesto žalovanej (ako kupujúcej) uhradil kúpnu cenu za motorové vozidlo z vlastných finančných prostriedkov a tak teda plnil za žalovanú kúpnu cenu, ktorú mala žalovaná ako kupujúca predávajúcemu plniť sama.

26. Základným predpokladom na to, aby bol žalobca v prípade bezdôvodného obohatenia podľa § 454 Občianskeho zákonníka v konaní úspešný je povinnosť preukázať, že to bol žalobca, kto zaplatil kúpnu cenu za žalovanú a že na jej zaplatenie použil vlastné peňažné prostriedky.

Žalobca v konaní tvrdil, že kúpnu zmluvu podpísal za žalovanú on a pri jej podpise predávajúcemu zaplatil kúpnu cenu zo svojich prostriedkov, ktoré si predtým vybral z banky.

Žalovaná tvrdila, že predmetnú kúpnu zmluvu podpísala ona osobne a pri jej podpise ona sama zaplatila predávajúcemu kúpnu cenu zo svojich peňažných prostriedkov, ktoré získala na základe zmluvy o pôžičke.

Tvrdenie žalobcu o tom, že predmetnú kúpnu zmluvu podpísal žalobca, potvrdzoval výpoveďou svedok V. Š., ktorý vo svojej výpovedi pred súdom vypovedal, že on bol predávajúcim predmetného motorového vozidla, inzeroval jeho predaj a žalobca mu volal, že má záujem. Uviedol, že žalobca si pozrel vozidlo, spísala sa kúpno-predajná zmluva, ktorú vystavil spolu s príjmovým dokladom na žalovanú. Žalovaná ani nechcela vystúpiť z auta, na ktorom prišli, žalobca sa jej pýtal, či chce to auto, na čo mu povedala, keď chceš ty, tak ho kúp. Peniaze mu vyplácal žalobca, ktorý aj podpísal kúpnu zmluvu.

Vo vzťahu k tejto svedeckej výpovedi súd poukazuje na rozpory už v samotnom jej obsahu, kedy tento svedok najskôr tvrdil, že žalovaná nechcela vystúpiť z vozidla, v ktorom prišla, následne však na otázku súdu svedok odpovedal, že žalovaná z auta vystúpila, dokonca uvádza, že si myslí, že si do kupovaného auta aj sadla a potom povedala žalobcovi, že keď chce, nech ho kúpi. Rovnako je v rozpore s jeho tvrdením aj odpoveď tohto svedka na otázku právneho zástupcu, na ktorú svedok odpovedal: „Pokiaľ ide o kúpnu zmluvu, jej predmetom bolo výlučne auto. Náhradné diely som už riešil so žalobcom, tie tam zahrnuté neboli, toto žalovaná vôbec neriešila.“. Nie je zrejmé, čo riešila žalovaná, ak nie kúpu motorového vozidla, keďže predmetom stretnutia a rokovania bola len a práve kúpa motorového vozidla a náhradných dielov, ktoré riešil so žalobcom.

Tvrdenie svedka V. Š. o tom, že žalovaná z auta vystúpila a sadla si do kupovaného auta je v rozpore so svedeckou výpoveďou svedka F. F., ktorý vo svojej svedeckej výpovedi pred súdom uviedol, že žalovaná podľa neho z auta vôbec nevystúpila (ale už sa presne nepamätá), podľa neho to trvalo 15 minút, prišlo sa, počkalo sa, odchádzalo sa.

Obsah oboch týchto svedeckých výpovedí je však najmä v rozpore so závermi Znaleckého posudku č. 11/2020, podľa ktorého podpis na kúpnej zmluve zo dňa 06.04.2013, ktorej zhodnú verziu predložili obe strany súdu, je podpisom žalovanej. Tieto závery potom podporujú výpoveď žalovanej, ktorá od začiatku tvrdila, že bola prítomná pri podpise kúpnej zmluvy a zaplatila kúpnu cenu.

Vo vzťahu ku zmluve predloženej predávajúcim V. Š. pre účely znaleckého dokazovania, súd poukazuje na to, že predmetná zmluva sa nezhoduje so zmluvou, ktorú v rovnakej podobe predložili obe strany (teda nielen žalovaná, ale aj samotný žalobca) v priebehu konania súdu ako zmluvu, ktorá bola uzavretá, ktorej predmetom bol predaj predmetného motorového vozidla. Rozdiel medzi zmluvou predloženou stranami sporu a zmluvou predloženou predávajúcim je práve v podpise na strane kupujúcej. Žalobca pritom sám na pojednávaní konanom dňa 05.12.2014 predložil súdu k nahliadnutiu originál kúpnej zmluvy, z ktorej si súd vyhotovil fotokópiu, ktorú žurnalizoval do spisu na č.l. 59 (obojsťranne). Teda bol to práve žalobca, ktorý sám na pojednávaní doručil a predložil súdu kúpnu zmluvu, ktorej originál si žalobca ponechal a súd si z takto predloženého originálu kúpnej zmluvy vyhotovil kópiu. Žiadna zo sporových strán tento postup nenamietala, strany sporu s takýmto postupom súhlasili, čo je zachytené aj v zápisnici. Rovnakú kúpnu zmluvu (v časti podpisu kupujúcej) ako predložil žalobca, predložila žalovaná znalcom za účelom skúmania pravosti jej podpisu na strane kupujúcej. Z výsledkov tohto znaleckého dokazovania (znalecký posudok č. 11/2020) jednoznačne vyplynulo, že podpis na tejto kúpnej zmluve je podpisom žalovanej. Uvedené znalecké závery sú potom v rozpore s výpoveďami oboch svedkov, kde svedok Š. vypovedal, že zmluvu podpísal namiesto žalovanej žalobca a svedok F. dokonca tvrdil, že žalovaná ani len nevystúpila z auta, v ktorom prišli.

Vo vzťahu k zmluve doručenej súdu zo strany predávajúceho p. Š., súd uvádza, že takáto kúpna zmluva nebola nikdy ani jednou zo strán sporu súdu predložená v priebehu konania ako kúpna zmluva, ktorú by strany sporu uzavreli a ktorú podpísali. Z uvedeného dôvodu súd potom pri svojom rozhodovaní neprihliadal na závery znaleckého posudku č. 8/2019. Rozpor v podpisoch na predložených zmluvách žalobca nevysvetlil a ani nenavrhol k tejto otázke doplniť dokazovanie.

27. Pokiaľ ide o peňažné prostriedky určené na zaplatenie kúpnej ceny za motorové vozidlo, na základe vykonaného dokazovania bolo v konaní preukázané, že obe strany sporu v rozhodnom období

disponovali peňažnými prostriedkami potrebnými na zaplatenie kúpnej ceny za motorové vozidlo. Žalobca preukázal, že si niekoľko dní pred uzavretím kúpnej zmluvy z banky vyzdvihol peňažné prostriedky vo výške zodpovedajúcej kúpnej cene a žalovaná preukázala, že mala k dispozícii peňažné prostriedky na kúpu motorového vozidla, ktoré jej boli poskytnuté ako pôžička od švagra p. R.. V. Š., ktorý poskytnutie pôžičky a aj jej účel potvrdil vo svojej výpovedi pred súdom.

Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu, že v prípade svedka R.. Š. ide o blízku osobu a teda ide o zaujatého svedka, na výpoveď ktorého by súd nemal prihliadať, súd uvádza že existencia blízkeho vzťahu bez ďalšieho nemôže byť dôvodom na spochybňovanie jeho výpovede (uvedené tvrdenie by sa potom mohlo vzťahovať aj na výpoveď svedka F. F., ktorý je kamarátom žalobcu). Spochybňovanie objektívnosti výpovedí svedkov a strán sporu iba na základe ich kolegiálneho alebo iného rodinného, či spoločenského vzťahu bez toho, aby vierohodnosť výpovedí spochybňovali aj iné, objektívne zadokumentované skutočnosti a dôkazy, by v prípadoch, kedy je jediným dostupným dôkazom práve iba výpoveď účastníkov konania, či svedkov majúcih medzi sebou takýto vzťah, viedlo k nemožnosti uniesť dôkazné bremeno a zároveň by viedlo k vytvoreniu neakceptovateľnej „prezumpcie nepravdivosti“ svedeckých výpovedí, či tvrdení strán sporu v priebehu konania (por. nález Ústavného súdu SR z 9. júna 2015, sp. zn. III. ÚS 276/2014-29). Vzhľadom na to, že v konaní zo strany žalobcu, okrem tvrdenia príbuzenského vzťahu medzi svedkom a žalovanou (švagor -švagriná), neboli uvedené žiadne ďalšie skutočnosti, ktoré by spochybnili výpoveď tohto svedka, súd pri svojom rozhodovaní vychádzal aj z výpovede tohto svedka, ktorého osobu súd považoval za dôveryhodnú a jeho výpoveď za objektívnu a pravdivú.

28. Vzhľadom na to, že to bol práve žalobca, ktorého zaťažovalo v konaní dôkazné bremeno skutkových tvrdení, tak to bol predovšetkým žalobca, ktorý musel bez pochybností preukázať, že to bol on, kto za žalovanú uhradil kúpnu cenu a že túto kúpnu cenu uhradil z vlastných finančných prostriedkov. Zmyslom dôkazného bremena je najmä umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci nebola alebo nemohla byť preukázaná. Dokazovanie je procesným právom upravený postup súdu a strán, účelom ktorého je získanie poznatkov dôležitých pre rozhodnutie súdu, ktorými sa overuje ne/pravdivosť tvrdení v konaní. Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukazovania je upravené v ust. § 132 a § 188 C.s.p., ktoré stanovuje dôkaznú povinnosť v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na procesnej strane sporu.

Výsledkom celkového hodnotenia dôkazných prostriedkov je záver o pravdivosti tvrdených skutočností, ktorý je podkladom pre záver o tom, či a do akej miery strana sporu splnila svoju povinnosť preukázať skutkové tvrdenia. Také hodnotenie dôkazov, ktoré vyznie v záver, že pravdivosť skutkových tvrdení nemožno potvrdiť ani vylúčiť, povedie k tomu, že rozhodnutie súdu vyznie nepriaznivo pre účastníka, ktorého pravdivosť tvrdení mala byť preukázaná (porov. rozsudok NS SR sp. zn. 6 MCdo 1/2010). Zjednodušene povedané, určitú skutočnosť možno považovať za dokázanú v konaní, ak súd postupom podľa § 191 C.s.p. z vykonaných dôkazov nadobudne odôvodnené vnútorné presvedčenie o tom, že táto skutočnosť z týchto dôkazov a obsahu celého konania naozaj vyplýva.

Vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania, keď svedecké výpovede svedkov o podpise zmluvy a zaplatení kúpnej ceny žalobcom boli v spochybnené závermi znaleckého dokazovania uvedenými v znaleckom posudku č. 11/2020 a žalobca nenavrhol vykonanie ďalších dôkazov, súd po vyhodnotení všetkých vykonaných dôkazov, tak osobitne ako aj v ich vzájomnej súvislosti, dospel k záveru, že nie je možné potvrdiť ani vylúčiť pravdivosť skutkových tvrdení žalobcu a z uvedeného dôvodu, keďže pravdivosť skutkových tvrdení žalobcu v konaní nebola bez pochybností dokázaná, nebolo možné v konaní rozhodnúť v jeho prospech.

29. V zmysle vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení, keď žalobca bez akýchkoľvek pochybností nepreukázal také skutkové okolnosti, na základe ktorých by mu mohol vzniknúť voči žalovanej nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, súdu nezostalo iné, než jeho žalobu ako nedôvodnú v tejto časti zamietnuť.

30. Vzhľadom na viaceré skutkové tvrdenia žalobcu sa súd musel v konaní zaoberať aj právnym posúdením nároku žalobcu ako práva na vrátenie daru (§ 628 a nasl. Občianskeho zákonníka, teda, či nedošlo medzi žalobcom a žalovanou k uzavretiu darovacej zmluvy), prípadne ako práva na vrátenie pôžičky (§ 657 a nasl. Občianskeho zákonníka, teda či medzi nimi nedošlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke).

31. Žalobca vo svojej výpovedi pred súdom uviedol, cit.: „Ja som si v tom čase kúpil nové auto, a tak som chcel kúpiť aj jej.“ a ďalej, cit.: „nakoľko som plánoval spečatiť naše spolužitie uzatvorením manželstva, zakúpil som pre žalovanú osobné motorové vozidlo zn. BMW 123Cd, EČV: Z. za kúpnu cenu 11 000,- eur, ktoré som vyplatil zo svojho osobného účtu dňa 02.04.2013, ale vozidlo som prepísal na dopravnom inšpektoráte na žalovanú, nakoľko som predpokladal, že budeme manželia.“

Z uvedeného (opakovane) žalobcom vysloveného skutkového tvrdenia by bolo možné dospieť k záveru, že žalobcovým úmyslom bolo predmetné motorové vozidlo žalovanej darovať. Žalobca sa však v konaní nedomáhal vrátenia daru, resp. peňažného plnenia zodpovedajúceho hodnote daru. Na strane žalobca predovšetkým absentuje prejav vôle na vrátenie daru, spočívajúci vo výzve na jeho vrátenie a k takejto výzve ani v priebehu celého konania pred súdom nedošlo.

K platnosti právneho úkonu darcu smerujúceho k vráteniu daru je z hľadiska jeho určitosti nevyhnutné, aby v ňom darca celkom zreteľne a jednoznačne uviedol tie konkrétne skutočnosti, v ktorých vidí hrubé porušenie dobrých mravov obdarovaným voči nemu alebo členom jeho rodiny. Úkon darcu smerujúci k vráteniu daru môže byť obsiahnutý priamo v žalobe; aj v nej musí však žalobca dostatočne presne, určito a konkrétne opísať skutkové okolnosti, z ktorých vyvodzuje opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Právne účinky jednostranného právneho úkonu darcu (pokiaľ sú splnené podmienky vyplývajúce z § 630 Občianskeho zákonníka) nastanú v takom prípade ex nunc momentom doručenia výzvy darcu obdarovanému, resp. doručenia žaloby obdarovanému. Navyše právo darcu domáhať sa vrátenia daru vzniká darcovi okamihom správania obdarovaného, ktoré naplňuje znaky uvedené v § 630 Občianskeho zákonníka. Skutkové okolnosti uvedené darcom vo výzve alebo v žalobe sú potom predmetom dokazovania a tiež posudzovania z hľadiska, či došlo k naplneniu predpokladov, za ktorých sa darca môže domáhať vrátenia daru (§ 630 Občianskeho zákonníka). Vychádzajúc z obsahu skutkových tvrdení prednesených žalobcom v žalobe ako aj v priebehu celého konania, možno dospieť k záveru, že pokiaľ by predmetné motorové vozidlo malo predstavovať dar žalobcu žalovanej, vzhľadom na absenciu vyššie uvedených zákonných predpokladov upravených v § 630 Občianskeho zákonníka (absencia zákonných dôvodov na vrátenia daru a absencia výzvy), by v danom prípade nedošlo k zániku darovania a v prípade, ak by motorové vozidlo predstavovalo dar žalobcu žalovanej, je toto vozidlo, resp. jeho predajom získané finančné prostriedky, naďalej vlastníctvom žalovanej a žalovaná nie je preto povinná žalobcovi finančné prostriedky získané jeho predajom vydať.

32. Žalobca ďalej vo svojej výpovedi uvádzal, cit.: „ja som si kúpil nové auto a chcel som kúpiť auto aj žalovanej, ona najskôr nechcela, potom povedala, že dobre s tým, že mi peniaze potom vráti, ale toto sme neriešili, mali sme vtedy iné veci na riešenie.“ a ďalej uviedol, cit.: „Zo začiatku sme sa dohadovali, že mi tie peniaze zaplatí, ja som sa tým nezaoberal, lebo sme mali iné plány.“

Vzhľadom na obsah týchto tvrdení žalobcu, súd skúmal, či medzi žalobcom a žalovanou nedošlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke v zmysle § 657 a nasl. Občianskeho zákonníka. Zmluva o pôžičke je reálnym kontraktom a pre svoju platnosť nevyžaduje písomnú formu. Základným predpokladom platnosti zmluvy o pôžičke je nielen dohoda strán, ale aj to, že medzi dlžníkom a veriteľom došlo k skutočnému odovzdaniu predmetu pôžičky - peňažných prostriedkov a ako pri každej zmluve je aj pre túto zmluvu nevyhnutným predpokladom zhodná vôľa oboch strán (konsenzus). Vzhľadom na to, že v konaní nebolo preukázané, že by na strane žalobcu a žalobkyne existovala akákoľvek vôľa smerujúca v rozhodnom období k uzavretiu zmluvy o pôžičke a nebolo preukázané, že by došlo v tejto otázke medzi nimi k akémukoľvek konsenzu, a najmä nebolo preukázané, že by žalobca odovzdal žalovanej akékoľvek finančné prostriedky, súd dospel k záveru, že medzi stranami sporu nedošlo k platnému uzavretiu zmluvy o pôžičke v zmysle § 657 a nasl. Občianskeho zákonníka, a preto žalovaná nie je povinná vrátiť žalobcovi peňažné prostriedky vo výške 13.000,- eur ani z titulu pôžičky.

33. Vo vzťahu k prípadnej inej možnej právnej kvalifikácii uplatneného nároku (ako bolo uvedené vyššie napr. podľa § 630 O. z. vrátenie daru, resp. § 657 a nasl. upravujúcich zmluvu o pôžičke), súd záverom dodáva, že je viazaný skutkovými tvrdeniami uvedenými žalobcom v žalobe a nemôže priznať žalobou uplatňovaný nárok na inom skutkovom základe (teda na základe iných podstatných skutkových tvrdení) než ako ich žalobca vymedzil, a to na rozdiel od právnej kvalifikácie, ktorá je vecou súdu, ktorý môže zmeniť a posúdiť uplatňovaný nárok (teda iným právnym titulom) ako ho označuje žalobca, avšak len v prípade, ak je to na základe opisu podstatných skutočností uvedených v žalobe možné. Platí totiž, že pokiaľ by zmena právnej kvalifikácie žaloby súdom znamenala súčasne aj zmenu skutkového opisu žaloby bez návrhu strany sporu (a bez predchádzajúceho rozhodnutia o takomto návrhu), nie je prípustná.

34. Ďalej žalobca prostredníctvom právneho zástupcu na pojednávaní uviedol, že žalovanej žalobca neposkytoval pôžičku a ak by predmetné vozidlo mala žalovaná stále v držbe, žalobca by požadoval vrátenie tohto vozidla, nakoľko ho však žalovaná speňažila, žiada vydanie bezdôvodného obohatenia. Vychádzajúc z tohto tvrdenia právneho zástupcu žalobcu, by v danom prípade potom malo ísť o reivindikačnú žalobu na vydanie hnutelnej veci, ktorú neoprávnene zadržáva žalovaná a keďže sa v súčasnosti táto hnutelná vec (auto) u žalovanej nenachádza, požaduje žalobca namiesto vydania hnutelnej veci vydanie peňažného plnenia, ktoré zodpovedá obstarávacej cene tejto hnutelnej veci (13.000,- eur ako kúpna cena za predmetné vozidlo v zmysle uzavretej kúpnej zmluvy). A keďže v konaní nebolo medzi stranami sporu sporné, že žalovaná predmetné motorové vozidlo predala, preto je nepochybné, že v prejednávanej veci neprichádza do úvahy jeho vydanie, ale poskytnutie peňažnej náhrady zodpovedajúcej obstarávacej hodnote tohto motorového vozidla, ktorá bola stranami sporu zhodne určená na sumu 13.000,- eur (táto cena nebola sporná).

Podľa § 126 Občianskeho zákonníka má každý vlastník právo požadovať od každého vydanie veci, ktorú táto osoba zdržiava bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Žaloba na vydanie veci patrí medzi základné prostriedky ochrany vlastníckeho práva. V prípade reivindikačnej žaloby je potom nevyhnutné preukázať, že žalobca je vlastníkom neprávom držanej veci a následne je potrebné preukázať, že žalovaná vec zadržáva bez akéhokoľvek právneho dôvodu (protiprávne).

Základným predpokladom žaloby na vydanie veci teda je, že iná osoba (teda žalovaná) neoprávnene, t.j. bez právneho dôvodu, zadržáva vec patriacu vlastníkovi (žalobcovi) a súčasne mu ju odmieta vydať. Aktívna legitímácia patrí vlastníkovi. Ako vyplýva z vyššie uvedeného, základným predpokladom na to, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 13 000,- eur, ktorá suma predstavuje hodnotu veci (motorového vozidla), ktorej vydanie už nie je možné, je preukázanie vlastníckeho práva žalobcu k predmetnému vozidlu.

Žalobcovi sa však, napriek vykonaniu dokazovania všetkých ním predložených a označených dôkazov, nepodarilo preukázať, že predmetné motorové vozidlo bolo jeho vlastníctvom.

Súd poukazuje na to, že samotný žalobca nespochybnil v konaní vlastnícke právo žalovanej k predmetnému vozidlu a ani netvrdil, že by nebola oprávnená toto vozidlo užívať (prípadne predať). Žalovaná bola od začiatku zapísaná ako vlastníčka a držiteľka motorového vozidla v evidencii motorových vozidiel vedenej Dopravným inšpektorátom, za motorové vozidlo uhradila zákonné a havarijné poistenie - tieto skutočnosti žalobca nikdy nenamietal a ani nespochybnil. Žalovaná predmetné vozidlo nerušene užívala a následne ho aj predala, teda sa jednoznačne po celý čas správala ako vlastníčka motorového vozidla. Na druhej strane žalobca počas celej tejto doby nikdy žalovanú nevyzval, aby mu predmetné vozidlo vydala z dôvodu, že ho užíva bez právneho dôvodu a žalobca nikdy netvrdil, že by žalovaná neoprávnene toto vozidlo zadržávala, resp. na základe výzvy žalobcu ako vlastníka vozidla odmietla jeho vydanie.

Navyše ako vyplynulo z vykonaného dokazovania a bolo uvedené vyššie, žalobca v konaní bez pochybností nepreukázal ani pravdivosť skutkových tvrdení týkajúcich sa uzavretia kúpnej zmluvy a zaplatenia kúpnej ceny.

Z uvedených dôvodov nebolo potom možné žalobcovi priznať právo na zaplatenie žalobou uplatnenej sumy 13.000,- eur, ktorá suma by mala predstavovať peňažné plnenie zodpovedajúce obstarávacej cene hnutelnej veci (ktorej vydanie vzhľadom na jej predaj tretej osobe už nie je možné), keďže neboli splnené základné zákonné predpoklady na jej vydanie podľa § 126 Občianskeho zákonníka a to vlastnícke právo žalobcu a protiprávne zadržávanie veci žalovanou.

35. Záverom sa súd, vzhľadom na obsah zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu, zaoberal aj vyhodnotením výpovede žalovanej, keď odvolací súd poukázal na to, že bolo povinnosťou prvoinštančného súdu vysvetliť konanie žalovanej, ktorá na jednej strane tvrdila, že o kúpu vozidla záujem nemala a na strane druhej na kúpu pre ňu nepotrebné veci si od svojho švagra požičala sumu 15.000,- eur (po uzavretí kúpnej zmluvy, údajne sumu 2.000,- eur svedkovi vrátila), t.j. sumu nesporne presahujúcu obvyklú mieru.

Žalovaná od počiatku tvrdila, že motorové vozidlo je jej vlastníctvom. Vo svojej výpovedi uvádzala, cit.: „V tom čase som motorové vozidlo nepotrebovala, keďže mi otec umožnil užívať jeho motorové vozidlo. Keďže žalobca uviedol, že ide o dobrú ponuku, požičala som si finančné prostriedky od p. Š.. Vozidlo sme išli kúpiť so žalobcom a ešte jednou osobou, pričom to bolo preto, aby nám pomohol s odvozom tohto vozidla. Vozidlo som si prezrela, páčilo sa mi a technickú stránku ponechala na žalobcu, nakoľko on mal v tom čase autoservis. Keďže mi žalobca kúpu odporučil, podpísala som kúpnu zmluvu a odovzdala som finančné prostriedky.“

Uvedenú skutočnosť, že žalovaná sa napokon rozhodla, že si kúpi predmetné vozidlo nepriamo potvrdzuje aj výpoveď samotného žalobcu, ktorý vo svojej výpovedi uviedol, cit.: „.....ja som si kúpil nové auto a chcel som kúpiť auto aj žalovanej, ona najskôr nechcela, potom povedala, že dobre s tým, že mi peniaze potom vráti, ale toto sme neriešili, mali sme vtedy iné veci na riešenie“.

Z výpovede žalovanej teda vyplýva, že spočiatku auto nechcela, avšak keďže jej žalobca tvrdil, že ide o výhodnú kúpu a kúpu jej odporučil, rozhodla sa požičať si peniaze a vozidlo si kúpiť.

36. Odvolací súd ďalej vo svojom zrušujúcom uznesení ďalej uviedol, že súd prvej inštancie neposúdil ani navzájom si odporujúce tvrdenia žalovanej, ktorá vo svojom vyjadrení k žalobe (zo dňa 08.08.2014, viď č. I. 16 spisu) uviedla, že vozidlo si kúpila sama a výlučne z vlastných prostriedkov a na pojednávaní dňa 10.10.2014 už tvrdila, že si financie na jeho kúpu požičala.

Vo vzťahu k uvedenému súd uvádza, že žalovaná vo svojom podaní vyhotovenom právnym zástupcom zo dňa 08.08.2014 (č.l. 16 -18) uviedla, že vzhľadom na prevzatie právneho zastúpenia krátko pred uplynutím času na vyjadrenie určenej súdom a vzhľadom na nedostatok času na prípravu kvalifikovanej obhajoby realizovanej s odbornou starostlivosťou, predkladá vyjadrenie, vo forme a rozsahu, ktoré nemá za cieľ vyčerpávajúcim spôsobom sa zaoberať každým jednotlivým tvrdením žalobcu. Úmyslom právneho zástupcu žalobcu bolo doručiť v krátkej dobe plnohodnotné vyjadrenie podložené dôkaznými prostriedkami a návrhmi na výsluch svedkov a to na pojednávaní nariadenom na termín 10.10.2014. Svoje vyjadrenie a návrhy na doplnenie dokazovania žalovaná na pojednávaní konanom dňa 10.10.2014 aj doplnila, kedy uviedla, že prostriedky na kúpu motorového vozidla nadobudla na základe pôžičky, pričom zároveň navrhla výsluch svedka - R.. Š., ktorý jej túto pôžičku mal poskytnúť. Vzhľadom na uvedené súd nepovažoval tvrdenia žalovanej za tvrdenia, ktoré by si navzájom odporovali, nakoľko mal za to, že žalovaná vysvetlila a preukázala pôvod peňažných prostriedkov a možnosť v rozhodnom čase s nimi disponovať. Zmluvou o pôžičke jej boli veriteľom (R.. Š.) prenechané peňažné prostriedky ako pôžička. Peniaze (alebo iné druhovo určené veci) sa dlžníkovi na základe zmluvy o pôžičke (a ich odovzdaním) prenechávajú do vlastníctva. Pri disponovaní nimi nemá žiadne obmedzenie a má iba záväzok po určitej dobe vrátiť to isté alebo väčšie množstvo druhovo určených vecí. Teda prevzatím pôžičky sa tieto peňažné prostriedky stali vlastníctvom žalovanej a žalovaná ich ako vlastné finančné prostriedky mohla použiť napr. na zaplatenie kúpnej ceny za predmetné vozidlo. Preto súd prvého stupňa nevidel rozpor v tvrdeniach žalovanej, ktorá uvádzala, že si vozidlo kúpila z vlastných prostriedkov, nakoľko aj peňažné prostriedky získané pôžičkou sa ich prevzatím stali jej vlastníctvom.

37. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti, po opätovnom vyhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, súd z dôvodov uvádzaných vyššie žalobu v časti o zaplatenie sumy 13 000,- eur zamietol.

38. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd v súlade s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Žalovaná mala v konaní úspech tak v časti konania o vydanie hnutelných vecí, kde žalobca na pojednávaní konanom dňa 08.03.2017 zobral žalobu späť v časti o vydanie hnutelných vecí pod položkou č. 1 až 10 (z celkového počtu 12-tich položiek) bez uvedenia dôvodu (teda žalobca procesne zaviniť zastavenie konania h- § 256 C.s.p.) a rovnako mala žalovaná úspech aj v časti konania o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 13.000,- eur, kde bola úspešná v plnom rozsahu. Vzhľadom na to, že žalovaná mala úspech v podstatnej časti žalobou uplatneného nároku, súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia (§ 256 C.s.p.) a priznal žalovanej proti neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške trov konania súd rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolaie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolaie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Exekúciu možno vykonať na návrh toho, kto je oprávnený požadovať splnenie nároku z exekučného titulu preto, že povinný dobrovoľne nespĺnil to, čo mu exekučný titul ukladá. Z dôvodov podľa osobitného predpisu môže návrh podať aj Justičná pokladnica. (§ 48 ods. 2 Exekučného poriadku).